

Markarthský medvěd Zločiny Ulfika Bouřného háva

napsal Arrianus Arius,
císařský učenec

Ulfrik Bouřný háv je díky svému podílu na potlačení vzpoury Zapřísáhlých mnohými považován za hrdinu. Povídá se, že když Říše opustila Skyrim a původní obyvatelé Plání povstali (bezpochyby v důsledku špatného zacházení od nordů), Ulfrik Bouřný háv byl se svou armádou u toho, aby si mohl vzít zpět "svou" zemi. Ze všeho toho chvástání a neuvěřitelných historek, které různí bardy sepsali na základě jeho činů, by si jeden myslel, že Ulfrik byl velikým člověkem, který se úsudkem, schopností velení a rozhodností vyrovnal Tiberu Septimovi.

Pravda je však poněkud jinde. Ano, mezi roky 174-176 čtvrtého věku Zapřísáhlí skutečně vládli Pláním jako království nezávislému na Skyrimu. Ano, došlo k tomu v době, kdy Říši sužovaly nájezdy Aldmerského spolku a nemohla tak vyslat legii, aby znovu nastolila řád. A ano, Ulfrik Bouřný háv si se vzpourou poradil i bez císařské pomoci. To všechno je pravda, ale co bardové často opomíjejí, je skutečnost, že království Zapřísáhlých bylo po celé ty dva roky své existence naprosto mírumilovným státem.

Pravda, došlo k několika zločinům proti bývalým nordským pánům (často proti těm, kteří se svými domorodými dělníky zacházeli s velkou krutostí), celkově však Zapřísáhlí vládli své zemi spravedlivě a spěli k tomu, aby je Říše uznala za právoplatné království.

Následky velké války s sebou přinesly i vyřizování starých účtů s Říší. Než mohla být obnovena mírová smlouva se Zapřísáhlými, na brány hlavního města Markarth zaútočil Ulfrik Bouřný háv. Co se přihodilo během této bitvy, zcela zapadalo do mezí obyčejné války. Co se však stalo po boji, se nedá nazvat jinak než válečnými zločiny.

Všichni oficiální představitelé Zapřísáhlých byli zabiti, a to dokonce i v případě, že se vzdali. Domorodé ženy byly mučeny, aby prozradily jména Zapřísáhlých bojovníků, kteří opustili město nebo žili v horách Plání. Každý obyvatel města, který v okamžiku útoku na bránu nebojoval po Ulfrikově boku, byl popraven. Bez ohledu na to, jestli se jednalo o Zapřísáhlé, nebo o nordy. "Buď jsi s námi, nebo stojíš proti Skyrimu," znělo z Ulfrikových úst, když nařizoval setnout kupce, statkáře, starce a dokonce i děti dost staré na to, aby unesly meč, jen proto, že odmítli bojovat za Ulfrikův cíl. Takže když "vděčná" Říše přijala Ulfrikovo vítězství a vyslala do Plání vojáky, aby tu obnovili právo a pořádek, nebylo žádným překvapením, že vstup legie do města podmiňoval tím, že mu bude umožněno bez omezení uctívat Talose. Vzhledem k chaosu, který panoval v markarthských ulicích a každodenním hlášením o narůstajícím počtu mrtvých, neměla Říše jinou volbu než na Ulfrikovu podmínku přistoupit.

Umožnili jsme jim uctívat Talose, což bylo v přímém rozporu s Bělozlatým konkordátem s Aldmerským spolkem (který uznával elfskou víru, že Talos se jako člověk nikdy nemůže stát členem Božského pantheonu). Ohrožením této smlouvy, již bylo během velké války tolik obětováno, udělala Říše velkou chybu. Tážu se však, měla snad na výběr? Proti Markarthskému medvědovi, Ulfiku Bouřnému hávu, pro kterého "ne" neznamená odpověď?